

CEDO DECLARA ABUZIVE MANDATELE DATE DE ICCJ PENTRU SRI – Decizie bomba: judecatorii europeni reconfirma ca folosirea mandatelor de siguranta nationala in dosare de coruptie incalca viata privata: "Violarea art. 8 din Conventie din cauza lipsei unor masuri de protectie in cadrul procedurii de interceptare pe mandate de siguranta nationala". ICCJ stia din 2007 de jurisprudenta CEDO, dar a continuat sa emita abuziv MSN-uri. Cerem IJ sa traga la raspundere judecatorii ICCJ (Decizia)

Scris de Elena DUMITRACHE

Absolut terifiant cum in ultimii 11 ani Inalta Curte de Casatie si Justitie a inteles sa ignore Decizia Curtii Europene a Drepturilor Omului in cauza Dumitru Popescu vs. Romania, care stabilea ca emiterea de mandate pe siguranta nationala (MSN) in dosarele de coruptie, in baza Legii nr. 51/1991 privind siguranta nationala, reprezinta o masura care nu are acoperire legala si care determina violarea articolului 8 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului, privind "dreptul la respectarea vietii private si de familie". A fost nevoie ca CEDO sa pronunte o alta decizie contra Romaniei in care sa reaminteasca Statului roman sa modifice legislatia, si in consecinta sa determine Inalta Curte sa nu mai emita MSN-uri in baza Legii nr. 51/1991 in dosarele de coruptie.

Absolut terifiant cum in ultimii 11 ani Inalta Curte de Casatie si Justitie a inteles sa ignore Decizia Curtii Europene a Drepturilor Omului in cauza Dumitru Popescu vs. Romania, care stabilea ca emiterea de mandate pe siguranta nationala (MSN) in dosarele de coruptie, in baza Legii nr. 51/1991 privind siguranta nationala, reprezinta o masura care nu are acoperire legala si care determina violarea articolului 8 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului, privind "dreptul la respectarea vietii private si de familie". A fost nevoie ca CEDO sa pronunte o alta decizie contra Romaniei in care sa reaminteasca Statului roman sa modifice legislatia, si in consecinta sa determine Inalta Curte sa nu mai emita MSN-uri in baza Legii nr. 51/1991 in dosarele de coruptie.

Judecatorii ICCJ care au emis mandate de siguranta nationala trebuie cercetati

Este vorba despre Decizia CEDO in cauza Stana vs. Romania pronuntata in 4 decembrie 2018 in care judecatorii europeni au stabilit ca a existat "o violare a art. 8 din Conventie din cauza lipsei unor masuri de protectie in cadrul procedurii de interceptare pe mandate de siguranta nationala". Concret, CEDO a conchis, la fel ca si in cazul Dumitru Popescu vs. Romania ca sistemul de emitere a de mandate de siguranta nationala in dosarele de coruptie in baza Legii nr. 51/1991 "nu dispune de garantii adecvate", aratand, in primul rand, ca persoanele interceptate nu pot contesta interceptarile in aceasta forma. Stabilind ca speta privindu-l pe Ilie Stana este similara cu cea a lui Dumitru Popescu, fiind aplicabile aceleasi legi, CEDO a constatat in cazul lui Stana incalcare art. 8 din Conventia EDO privind "dreptul la respectarea vietii private si de familie".

Este de inteles solutia CEDO, dat fiind **caracterul secret al mandatelor de siguranta nationala emise de Inalta Curte**, instanta care a sfidat in toti acesti ani o importanta decizie a CEDO, care practic avea rolul de a bloca Statul paralel creat prin protocoale secrete, prin care s-a permis ca SRI sa devina un jucator important al sistemului judiciar si sa decida chiar destine.

In toti acesti ani, asa cum bine stim, mandatele de siguranta nationala au fost emise de judecatori supremi autointitulati "sefi ai structurii de securitate", precum Ionut Matei, Rodica Aida Popa, Iulian Dragomir (foto dreapta), Cristina Tarcea (foto stanga) si altii.

Din acest motiv, cerem Inspectiei Judiciare sa declanseze verificari fata de practica judecatorilor supremi care au inteles sa ignore o decizie a CEDO si sa continue practica emiterii mandatelor de siguranta nationala in dosarele de coruptie in baza Legii nr. 51/1991, desi acest lucru reprezenta, astfel cum judecatorii europeni au stabilit, o incalcare a dreptului la respectarea vietii private si de familie.

CEDO a condamnat Romania pe buna dreptate

Ilie Stana, in prezent in varsta de 67 de ani, din Timisoara a reclamat la CEDO faptul ca la data de 20 februarie 2003, data la care ocupa functia de manager de banca a fost plasat in arest preventiv, fiind acuzat de luare de mita pentru a influenta in mod favorabil acceptarea un imprumut solicitat de o M.G..

Prin hotararea definitiva pronuntata la 13 aprilie 2012, Inalta Curte de Casatie si Justitie l-a condamnat pe Stana pentru infractiunea de luare de mita, avand la baza si transcrierea unei convorbiri telefonice datata in 16 septembrie 2002, purtata intre Ilie Stana si M.G., persoana careia i-ar fi solicitat respectiva suma de bani. **Potrivit Deciziei CEDO, conversatia a fost interceptata pe baza unui mandat emis de procuror in baza prevederilor Legii nr. 51/1991 privind securitatea nationala ("Legea nr.51 / 1991") pentru perioada cuprinsa intre 13 august si 12 noiembrie 2002.**

Din acest motiv, Ilie Stana s-a adresat instantelor nationale reclamand **legalitatea interceptarii convorbirii sale telefonice si a corectitudinii transcrierii, sesizand faptul ca ICCJ nu a tinut cont de faptul ca Legea nr. 51/1991 nu a acordat garantiile prevazute la articolul 8 din Conventie.** La randul sau, Inalta Curte s-a aparat sustinand ca interceptarea contestata a fost legala si ca a intrat in domeniul de aplicare al Legii nr. 51/1991.

Ilie Stana s-a plans ca interceptarea convorbirii sale telefonice a fost ilegala, incalcand dreptul sau la respectarea vietii sale private, prevazut la articolul 8 din Conventie.

Publicam in continuare pasaje din cuprinsul motivarii Deciziei CEDO in cauza Stana contra Romaniei:

"INCALCAREA ARTICOLULUI 8 DIN CONVENTIE

10. Reclamantul s-a plans ca interceptarea convorbirii sale telefonice a fost ilegala, incalcand dreptul sau la respectarea vietii sale private, prevazut la articolul 8 din Conventie, care prevede urmatoarele:

„Orice persoana are dreptul la respectarea vietii sale private si de familie, a domiciliului sau si a corespondentei sale.

2. Nu este admis amestecul unei autoritati publice in exercitarea acestui drept decat in masura in care acesta este prevazut de lege si constituie, intr-o societate democratica, o masura necesara pentru securitatea nationala, siguranta publica, bunastarea economica a tarii, apararea ordinii si prevenirea faptelor penale, protectia sanatatii, a moralei, a drepturilor si a libertatilor altora”.

A. Admisibilitate

11. Guvernul a sustinut ca reclamantul nu a epuizat caile de atac interne. Ei au sustinut ca, in cadrul procedurii penale impotriva reclamantului, Inalta Curte a putut examina doar conformitatea interceptarii in raport de normele legale in vigoare la acea data si ca in aceasta privinta nu a fost formulata nicio plangere in temeiul articolului 8 din Conventie. In plus, reclamantul a avut la dispozitie o cale de atac sub forma unei actiuni civile in despagubire, dar nu a reusit sa o utilizeze. Guvernul a furnizat copii ale deciziilor pronuntate de instantele nationale intr-un caz in care un reclamant a introdus cu succes o actiune civila.

12. Reclamantul a sustinut ca a epuizat caile de atac interne pentru ca a formulat o plangere bazata pe articolul 8 al Conventiei in cadrul procedurii penale impotriva sa. (...)

14. Curtea noteaza ca, intr-un caz similar din Romania, a examinat deja cadrul juridic relevant prevazut de legea penala si civila si ca a constatat ca toate mijloacele de actiune mentionate mai sus ar trebui sa fie considerate la fel de disponibile pentru o persoana care contesta legalitatea interceptarilor (vezi *Balteanu v. Romania*, nr. 142/04, § 35, 16 iulie 2013). De asemenea, a reiterat faptul ca, in astfel de circumstante, alegerea metodelor folosite apartine in intregime solicitantului care, daca a epuizat o remediere aparent eficace si suficienta, nu poate fi obligat sa incerce, de asemenea, alte metode disponibile, dar probabil care nu pot avea succes.

15. In cazul de fata, Curtea observa ca reclamantul s-a plans in fata instantelor nationale cu privire la legalitatea interceptarii convorbirii sale telefonice si a exactitatii procesului-verbal si ca si-a intemeiat reclamatia pe constatarea Curtii conform careia Legea nr. 51/1991 nu a acordat garantiile impuse de articolul 8 al Conventiei (a se vedea punctul 8 de mai sus). Prin urmare, Curtea este convinsa ca reclamantul a recurs la una dintre caile de atac prevazute de legislatia nationala (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Balteanu*, citata mai sus §§ 36-37). Rezulta ca reclamantul a epuizat caile de atac interne si ca obiectia Guvernului trebuie respinsa.

16. In plus, Curtea noteaza ca cererea nu este in mod vadit nefondata in sensul articolului 35 § 3 (a) din Conventie. In plus, acesta constata ca nu este inadmisibil pe niciun alt motiv. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Meritele

17. Reclamantul a sustinut ca Legea nr. 51/1991 nu a acordat garantiile solicitate de Curte in jurisprudenta sa.

18. Referindu-se la cauzele *Dumitru Popescu impotriva Romaniei* (nr.2) (nr.71525 / 01, 26 aprilie 2007), *Valentino Acatrinei contra Romaniei* (nr.18540 / 04, 25 iunie 2013) si *Balteanu* mai sus), Guvernul a lasat aceasta chestiune la discretia Curtii. Cu toate acestea, ei au remarcat ca reclamantul ar fi putut obtine un aviz de la o autoritate independenta privind autenticitatea si fiabilitatea procesului-verbal.

19. Curtea observa de la bun inceput ca convorbirile telefonice sunt acoperite de notiunile de "viata privata" si de "corespondenta" in sensul articolului 8 (vezi *Roma Zakharov impotriva Rusiei* [GC], nr. 47143/06, § 173, CEDO 2015). De asemenea, aceasta constata ca, in speta, o convorbire telefonica intre reclamant si M.G. a fost interceptata pe baza unui mandat eliberat de procuror in baza prevederilor Legii nr. 51/1991 (a se vedea paragrafele 6-7 de mai sus).

20. Curtea reitereaza, de asemenea, ca a examinat deja daca sistemul aplicat in Romania, care

reglementeaza interceptarile telefonice din motive de securitate nationala, a respectat cerintele articolului 8 al Conventiei (a se vedea Dumitru Popescu, citat mai sus, §§ 68-86; Valentino Acatrinei, citata mai sus, §§ 58-61 si Niculescu impotriva Romaniei, nr. 25333/03, §§ 99-102, 25 iunie 2013). **Acesta a decis ca sistemul nu dispune de garantii adecvate si, prin urmare, a incalcat cerintele articolului 8, in masura in care procurorul care autorizeaza supravegherea nu era independent de executiv (a se vedea Dumitru Popescu, citat mai sus, § 71);** decizia procurorului de a intercepta comunicatiile nu a facut obiectul unei revizuri judiciare inainte de a fi efectuata (ibid., § 72); **persoanele afectate de supraveghere nu au putut contesta in fata unei instante consecintele interceptarii (ibid., § 74); si nu au fost mentionate in lege circumstantele in care transcrierile ar putea fi distruse (ibid., § 79).**

21. **Curtea noteaza ca faptele din prezenta cauza sunt similare cu cele examinate in Dumitru Popescu si ca le sunt aplicabile aceleasi legi.** In masura in care Guvernul a sustinut ca reclamantul ar fi putut obtine un aviz al unei autoritati independente privind autenticitatea si fiabilitatea procesului-verbal (a se vedea paragraful 18 de mai sus), Curtea a constatat deja ca o astfel de posibilitate nu a compensat restul defecte pe care le-a identificat in sistem si care au afectat drepturilor reclamantului (a se vedea Valentino Acatrinei, § 59, citata mai sus, si Niculescu, § 100, citata mai sus).

22. **Din aceste motive, avand in vedere jurisprudenta precedenta si examinand observatiile prezentate de parti in prezenta cauza, Curtea nu vede nici un motiv sa se abata de la concluzia la care a ajuns in cauza Dumitru Popescu, citata mai sus, in special avand in vedere ca aceleasi legi sunt in discutie in prezenta cauza.**

23. **In consecinta, Curtea considera ca in prezenta cauza a avut loc o violare a articolului 8 din Conventie din cauza lipsei unor masuri de protectie in cadrul procedurii de interceptare telefonica pe mandate de siguranta nationala.**

A. Daune

25. Reclamantul a pretins 9.500 de euro (EUR) pentru prejudiciul material, referindu-se la pierderea venitului sau. El a pretins, de asemenea, 500 000 EUR pentru prejudiciul moral. El a sustinut ca procedurile penale i-au afectat sanatatea, reputatia profesionala si viata de familie.

26. Guvernul a sustinut ca nu exista o legatura de cauzalitate intre obiectul cererii si dauna pe care reclamanta a pretins ca a suferit-o. De asemenea, au invitat Curtea sa afirme ca constatarea unei incalcarii constituie in sine o satisfactie echitabila suficienta pentru prejudiciul moral suferit de reclamant. In orice caz, acesta a considerat ca suma solicitata de reclamant in ceea ce priveste prejudiciul moral a fost excesiva in lumina jurisprudentei relevante a Curtii.

27. Curtea considera ca reclamantul nu a demonstrat existenta unei legaturi de cauzalitate intre incalcare articolului 8 din Conventie si prejudiciul material invocat; prin urmare, respinge aceasta afirmatie. De asemenea, considera ca constatarea unei incalcarii constituie o satisfactie echitabila suficienta pentru orice prejudiciu moral care ar fi putut fi sustinut de reclamant (a se vedea Dumitru Popescu, citat mai sus, § 116).

B. Costuri si cheltuieli

28. Reclamantul a pretins, de asemenea, 5 000 EUR pentru costurile si cheltuielile suportate in fata instantelor nationale si a Curtii. El a prezentat cateva documente in sprijinul cererii sale, reprezentand taxele de transport si taxele legale suportate in cursul procedurii interne, si a indicat ca nu a putut depune toate documentele justificative, deoarece nu le-a pastrat totul. In legatura cu procedura in fata Curtii, el a transmis copii ale chitantelor pentru o valoare de 420 lei (RON) pentru traducerea a doua documente din limba romana in engleza si de la engleza in romana, precum si copii ale trei chitante pentru o valoare de 109,85 RON emise de serviciile postale din Romania.

29. Guvernul a sustinut ca nu exista o legatura de cauzalitate intre costurile suportate in cadrul procedurilor interne si ingerinta in viata privata a reclamantului. Nu au formulat obiectii cu privire la acordarea reclamantului a cheltuielilor de judecata in fata Curtii, inasa au sustinut ca traducerea din limba engleza in limba romana nu a fost justificata si ca doua dintre incasarile postale erau abia lizibile.

30. Potrivit jurisprudentei Curtii, reclamantul are dreptul la rambursarea cheltuielilor si cheltuielilor numai in masura in care s-a demonstrat ca acestea au fost efectiv si in mod necesar suportate si ca sunt rezonabile in ceea ce priveste cuantumul. In cazul de fata, avand in vedere documentele pe care le detine si jurisprudenta sa, Curtea respinge cererea reclamantului cu privire la cheltuielile si cheltuielile efectuate in cadrul procedurilor interne si ii acorda suma de 118 EUR pentru procedura in fata instantei Curtea.

C. Dobanda de intarziere

31. Curtea considera adecvat ca rata dobanzii de intarziere sa se bazeze pe rata marginala de imprumut a Bancii Centrale Europene, la care ar trebui adaugate trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, IN UNANIMITATE,

1. Declara cererea admisibila;
2. Hotaraste ca a avut loc o violare a articolului 8 al Conventiei;
3. Hotaraste ca constatarea unei incalcarii constituie in sine o satisfactie echitabila suficienta pentru prejudiciul moral suferit de reclamant;
4. Sustine
 - (a) ca statul parat trebuie sa plateasca solicitantului, in termen de trei luni, 118 EUR (o suta optsprezece euro), plus orice taxa care poate fi datorata solicitantului, care trebuie convertita in moneda statului parat la rata dobanzii aplicabile la data decontarii, in ceea ce priveste costurile si cheltuielile;
 - (b) ca, de la expirarea celor trei luni mentionate anterior, pana la decontare, se plateste o rata de dobanda simpla la o rata egala cu rata minima de imprumut a Bancii Centrale Europene in perioada de intarziere plus trei procente;
5. Respinge restul pretentiilor reclamantului de satisfactie echitabila".

[*Cititi aici integral decizia CEDO din cauza Stana vs. Romania](#)